Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1923 | 2. AARGANG

En beretning fra Armenien.

Av ældste *J. W. Booth.*

Oversat fra «Juv. Instructor» av *Borghild Nielsen.*

«Først av alt takker vi Herren at vort liv er blit spart gjennem den sidste krig og den elendighet som har tat saa mange millioner av vor Faders barn bort fra denne jord. Vi er for det meste kvinder og barn. Vore fædre, mænd og brødre er ikke blandt os idag, for mange av dem blev enten dræpt eller døde av sult og lidelser, mens de blev opholdt i Mesopotamiens hete sand for faa aar siden. Ja, endog nogen av vore mødre og søstre blev ogsaa tat med i den lidende skare, og kun faa vendte levende tilbake. — Vi frygter ogsaa for at nogen er der endnu som slaver i arabernes hjem, for araberne var mere grusomme mot dem der, end tyrkerne som drev dem fra deres hjem i Armenien.»

Dette er omtrent hvad de hellige her vil fortælle, om de kunde tale til eder. Men de kunde fortælle en god del til ogsaa. Du vilde gyse og føle dig sorgfuld ved at lytte til de historier de fortæller om de grufulde dage de har oplevet.

For omtrent 2500 aar siden blev en stor skare av jøder drevne fra deres hjem i Jerusalem til Mesopotamiens dale. Stans nu og tænk dig om, og slaa op din bibel og læs disse steder: 2. Kongebok 15. 1—7, Daniel 1. 1—7, Ezekil 1. 1. Ester 2. 4—7, og Davids salme 137. Se derefter paa dit kart over Mesopotamien. Du har det kanhænde bak i din bibel. Du vil der finde en liten elv som løper ut i Euphrates. La du

merke til hvad profeten Ezekiel sa i det første vers? «Jeg var blandt fangene ved elven Cebor.» (Staves nu Khobour). Daniel var længer nede i Babylon, og den forældreløse Ester var i Shushan ved elven Tigris. Du kan derav se hvorledes de var spredte blandt deres fiender, og intet under at de «hængte deres harper paa vidjene» (salme 137—11) for de var bedrøvet og uten sanglyst «i et fremmed land», blandt et grusomt folk.

Tusener av de stakkars armeniere har nu gjennemgaat det samme, og iblandt dem var der nogen av vor kirkes medlemmer. En av dem ved navn Yeranic har en særdeles rørende historie at fortælle om hendes tre aars fangenskap. For tyve aar siden var hun en liten mørkøiet fire aar gammel stolthet i Aintab gren, og lik Ester i gamle dage, vokste hun op i sterk tro paa Guds magt til at frelse sit folk, naar de ropte paa hans hjælp. — Da hun var kun seksten aar gammel blev hun tat sammen med de andre ulykkelige landsforviste, der blev drevet østover mot elven Euphrates, og sammen med hundreder av andre blev hun drevet sagte nedover vandet paa tømmerflaater i vinden, i dage og uker, i det samme ubehagelige klima, hvor jødene hadde tilbragt deres 70-aarige fangenskap under babylonene, om hvilket du læste fra de før citerte vers.

Da disse fanger i vor tid kom til byen Deir, som ligger mellem elvene Cebor og Euphrates, blev vor lille heltinde skildt fra sin unge mand, som sammen med 300 andre armeniere blev bundet sammen og tvunget til at marsjere over fjeldet ut fra mængdens syn, hvor de blev grusomt skudt tildøde. Yeranic var nu ikke længer en liten pike, men en forældreløs enke, og som hun nu graat av fortvilelse blev hun sendt avsted til Cebors bredder, akkurat der hvor profeten Ezekiel hadde tilbragt sine sorgfulde dage, og her utøste ogsaa hun «en flod av taarer» og længtet hver dag at døden skulde komme, for saa grusomme og brutale var hendes herrer. I hele tre lange aar var hendes liv en eneste lidelse, mens hun slet hos de skidne arabere, hvor hun ikke visste av hverken dag eller dato, for søndagene var ikke holdt mere hellig end de andre dager. Tilsidst saa hun en utvei til at komme væk. Tidlig en morgen løp hun avsted og blev reddet av nogen venligsindede tyrkiske soldater, og tilsidst havnet hun i sin fødeby

Aintab, men der var ikke en eneste slegtning tilbake i byen. Nu har hun fundet en bror og faat vite at to andre endnu lever.

Saa er der en pike ved navn Elisa. Dersom du kunde se hendes karakters skjønhet vilde du elske hende med en gang. Hun lager tyrkiske tæpper, og hendes flinke fingre løper over traadene med en færdighet som en dygtig harpespiller. Hun kan ikke narre dig med hensyn til sin alder, for hun vet at jeg vet hendes fødselsdag. Den 23. december 1899 kom hendes far til missionskontoret her og fortalte den glædelige nyhet at en liten pike var født dem den samme morgen, og han inviterte mig til at komme og spise aftensmat hos dem den aften. Jeg gik dit, og tænk, moren sat oppe og spiste med os, men Elisa maatte holde sig væk!

Det vilde fylde alle sidene i dette blad, hvis jeg skulde fortælle endog i korthet, hver av de helliges historie. Meget faa folk i dette land kan fortælle naar de er født, saa de unge damer kan godt skjule sin alder. En pike som var femten aar da jeg kom hit i 1898, sier nu at hun er 28 aar! Paa den maate vil hun bli 30 i 1925.(?)

En mand som heter Hagop Bezjan var med i den tyrkiske armé i Ramoth-Gilead ved Jordan, da general Allenby angrep den byen, som nu kaldes Es Salt, for 4 aar siden. En anden mand som heter Moses Hindaian var krigsfange i Egypten over 1 aar, men han sier at han blev godt behandlet av den britiske armé; og han fik tilladelse til at holde møter hvor han prædiket evangeliet til hundreder av sine kamerater. Sidste december var der frygt for et andet blodbad i Aintab og deromkring, og som svar paa oprigtige bønner, blev nedskriveren herav inspireret til at ta forholdsregler som kunde beskytte de hellige. Efter mit forlangende utstedte general De La Mothe fra den franske armé 53 pas for alle mormonere, saa de kunde komme ut av Aintab, og han gav tillike ordre til myndighetene at de skulde være mig behjælpelig med at faa dem til Alleppo. Løitnant A. P. Guitton der ledsaget os, bragte med sig mat og gjorde istand en seng for mig, og vilde ikke ha betaling for det. Han fortalte meget om soldatlivets rædsler. Faa dage efter var vi alle i sikkerhet i Aleppo.

Mange av de hellige her bærer klær, som gode folk i Provo, Utah, sendte med mig, da jeg reiste derfra ifjor september.

De er meget taknemmelige herfor, da de kom netop i tide før kulden var her. Der er mange klær paa veien hit nu, som vi venter. Lønningene er meget lave her. En pike som heter Herepsima arbeider med søm og tjener 10 cent om dagen (ca. 60 øre nu.) Matprisene er her omtrent som i Amerika. Kjøt og poteter er dyrere her end der. Kul koster 60 dollar pr. ton og ved 30 dollar for et litet læs, saa de fattige har litet ved. Det er vanskelig for arbeide, saa der er megen lidelse blandt de fattige. Østens kvindeforeninger gjør meget godt, men de kan ikke naa alle de millioner sultende og trængende i verden. Næsten hver dag deler jeg mine maaltider med nogen fattige, sultne sjæle. De hellige er meget taknemmelige til amerikanerne for hvad de har gjort for dem. De er ogsaa taknemmelige til Herren for al hans godhet mot dem i deres nød.

Hvori skiller De Sidste Dages Hellige sig fra de andre religiøse samfund?

Av ældste *R. C. Waring.*

Det er ikke min hensigt at gi en videnskabelig avhandling om mormonismen eller dens funktion, men kun i al korthet at gi en almen, letlæst og let forstaaelig fremstilling av nogen faa av de punkter, som er mest iøinefaldende og som møter os næsten altid i vort daglige liv.

Vi, som Sidste Dages Hellige, eller mormonene som verden kalder os, adskiller os fra alle de andre religiøse samfund og sekter i, at vi paastaar at *Gud igjen har aabenbaret sig,* den Gud som var paa Mose tid, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og den Gud som Kristus paakaldte da han bad sin yppersteprestelige bøn, og som han ogsaa henførte til dengang han lærte sine disciples at bede, og sa: «Fader Vor, du som er i himlene.»

Verden som et hele hater os for denne paastands skyld, og skriften er opfyldt derved; ti Kristus sa jo selv, at verden skulde hate dem som efterfulgte ham, fordi den hadde hatet ham før dem, og tjenerne er jo ikke bedre end deres herre.

Sandt nok, de forskjellige trosbekjendelser hater hverandre, i mer eller mindre grad, men de er alle i harmoni og hatet er

fælles hvad mormonene angaar. De hater hverandre professionelt, men hatet mot mormonene er socialt saavelsom professionelt og betragtes næsten som en pligt mot samfundet, og grunden er den at *Gud, vor fader, har talt til jorden i denne vor tid.*

Nu kommer kristenheten frem og siger, at det ikke er nødvendig for Gud at aabenbare sig mere, og at han ikke aabenbarer sig mer, at han talte ved Sønnen i tidens midte og oprettet sit rike ved ham. Sandt nok, Kristus kom og grundlagde sin kirke, og efter endt arbeide, da han hang, spikret til besmædelsens træ, sa han disse uforglemmelige ord: «Det er fuldbragt,» og like efter: «Fader, i dine hænder overgir jeg min aand.» Vi, som Sidste Dages Hellige, er de første til at erkjende dette næsten ubegripelige offer og dets forløsende og frelsende magt, og vi erkjender at uten dette offer vilde det ha været umulig for os at bli borgere av Guds rike. Vi tror paa og erkjender Kristus som vor yppersteprest og midler, som har bragt os, ved sin død og opstandelse, over loven, og som har frigjort os fra lovens fordømmelse «døden», idet han fuldkommengjorde lovens krav og sonet for Adams overtrædelse, som skriften jo ogsaa saa tydelig siger: «Likesom ens fald blev til fordømmelse for alle mennesker, saaledes blev ogsaa ens retfærdighet til retfærdiggjørelse for alle» og «Efterdi døden kom ind i verden ved et menneske, saaledes er ogsaa de dødes opstandelse kommet ved et menneske.» Vi erkjender og tror alt dette og forstaar at av os selv vilde det være os umulig at igjenvinde den ved faldet tapte herlighet; men vi tror ogsaa at Guds folk, nu i vore dage, ikke er saa uendelig langt mere fremme, i aandelig henseende, end de var paa Kristi og apostlenes tid, og at vi trænger veiledning nu, likesaavel som den gang.

De skriftlærde paa Kristi tid paaberaabte sig at være Abrahams barn, og ikke trænge til veiledning, at alle velsignelser var git til dem og at de ikke trængte til Kristus og det han lærte dem; men han sa til dem: «Var I Abrahams barn, da vilde I gjøre Abrahams gjerninger.» De kristne samfund idag siger de har det skrevne ord i deres midte. Sandt nok, men dette var ogsaa tilfældet paa Kristi tid; ti han sa jo selv til de skriftlærde: «I ransaker skriftene og mener at ha det

evige liv i dem, og disse er det som vidner om mig,» og skriften siger jo ogsaa: «At bokstaven ihjelslaar, men aanden levendegjør,» altsaa skriftene i sig selv er intet indtil aanden kommer og leder os ind i al sandhet.

Kan de religiøse samfund idag, alle som en, staa op og si, at «aanden har ledet dem ind i al sandhet»? Jeg tror neppe nogen av dem vilde være bolde nok til dette. Det ser ut som om skriften opfyldes i og ved dem, idet det døde bokstav har vakt mere splid og motstridende meninger end noget andet, og har voldt mere død og fordærvelse i verden end noget andet, og nye sekter og religiøse samfund springer op næsten hver dag og alle paaberaaber de sig at ha sandheten. Denne: «Al sandhets aand», som Kristus lovet at sende sine efterfølgere, har enten forandret sig i sin tilkjendegivelse, eller ogsaa har en anden, en «adskillelsens og stridighetens aand» faat magt over de religiøse bekjendelser; ti den rene og uforfalskede sandhet, som Kristus forkyndte, prædikes ikke mere, og menneskets guddommelige oprindelse og slegtskap fornægtes av de som skulde lede det almene folk. Ja, mange av nutidens prester og religiøse ledere gaar endog saa vidt, at de ytrer sin tvil angaaende Kristi guddommelighet og mission. Og et andet punkt. Hvor mange av de religiøse ledere idag staar frem og siger: «Saa siger Herren»? De fleste siger: «Saa siger vi» eller «Dette er vor mening». Skriften lærer os at det er det evige liv at kjende Gud, og den han utsendte Jesus Kristus. Hvor mange kan staa frem og sige at *de vet* Gud lever og at *de vet* at Jesus Kristus er Guds Søn? I og ved denne kundskap erholder vi evig liv, hvis vi, ifølge det lys som denne kundskap gir os, følger efter alle de bud og befalinger han igjennem sit evangelium har git os.

Kristus, som den store yppersteprest, sonet engang for alles synder og for Adams overtrædelse; men han var selv lydig, idet han viste os et eksempel og sagde, da Johannes den døper ikke vilde døpe ham: «La det ske, thi saaledes bør det os at fuldkomme alt som ret er.» De ydre tegn er nyttige til kirkens opbyggelse, og git os som en rettesnor baade i det Gamle og Nye Testamente, saavel som i ny aabenbaring, og vi som et folk bevidner, at ny aabenbaring ikke er motstridende eller avvikende fra Kristi og apostlenes lære og vidnes-

byrd, nei, den stadfæster alt dette, og siger det er nødvendig for os at efterfølge alt som de lærte os.

Kristus og apostlene forutsaa et frafald fra troen og princippene, og advarte folkene mot dette samme. (Se Math. 24, 10—12, 2 Tim. 4, 3—4 og Amos 8, 11—12.)

Hvis nu dette er tilfælde, og utvilsomt er det sandhet og har gaat i opfyldelse, hvorledes skal saa vi av os selv, finde veien ut av alt dette religiøse virvar?

Paulus siger, at frafaldet maatte komme saa denne fortabelsens søn skulde aabenbares. Hvad skulde nu denne fortabelsens søn gjøre, og hvem er han? Meningene er kanske forskjellige, men vi læser at han skulde forandre tider og lover og sætte sig selv i Guds sted, ja, paaberaabe sig at være Gud. Har ikke dette gaat totalt i opfyldelse? Jo, ganske vist. Og jeg tror vi alle kjender ham som gjør krav paa at være kronet med Faderen, Sønnen og Den Hellig Aands magt, nemlig Paven. Paven paaberaaber sig at ha myndighet direkte fra apostelen Peter, men kirkehistorien og verdenshistorien vil fortælle os, at autoriteten og magten kom til den katolske kirke ved Konstantin, og pavenes og prestenes liv og levnet opigjennem tiden, var alt andet end et billede av Kristi og apostlers liv og virke.

Som det gik med Israel dengang de anmodet profeten Samuel om at bede til Herren for dem, saa at de ogsaa kunne faa en konge, likesom hedningene hadde, der levet rundt omkring dem, saaledes gik det ogsaa med kristendommen naar kongene og de store tok sig av den og gjorde den populær, den mistet sin kraft og oprindelige skikkelse og de hedenske vaner og skikke snek sig ind, og overtro og avgudsdyrkelse præget de religiøse ceremonier. Da reformatorene stod frem, Luther og andre, saa gjorde de ikke krav paa at ha noget andet evangelium eller at være imot katolisismen som et hele, nei, de protesterte kun imot visse punkter i læren, men de blev av den grund utstøtte av og fratat deres medlemsskap i den katolske kirke, og derigjennem ogsaa den myndighet som denne krævet at være i besiddelse av og hadde git til dem. Derfor er det idag at alle religiøse samfund og sekter er mer eller mindre katolske i deres skikke og ceremonier, men har intet hvorpaa de kan bygge sin autoritet eller vise hvorfra de har sin myn-

dighet til at organisere eller forrette i de av Gud indsatte hellige handlinger, uten det skrevene ord.

Saaledes: fra dette simple vidnesbyrd som Kristus gav, og som Peter ytret til den lamme, som spurte ham om en almisse: «Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har gir jeg dig, i Jesu navn staa op og gaa», har kirken forandret sig til en pralende og i verdens øine pragtfuld, mystisk og utilgjængelig helligdom, som kun rækkes gjennem store pengeofre eller helgenenes og prestenes midlen.

Men hvad er nu kristenhetens stilling i verden idag?

Jo, den er slik at politik og den offentlige mening styrer og leder dens aandelige saavelsom materielle virke, saaledes, at hvis du ikke tilhører den av staten eller kommunen anerkjendte lære, saa er du et socialt utskud. Men historien gjentar sig jo, nu som før, og gaar til at bevise, at aabenbaring fra Gud er likesaa nødvendig idag som det nogen gang har været, og at De Sidste Dages Helliges paastand om ny og fortsat aabenbaring har al mulig grundvold, bibelsk saavelsom historisk, at der hvor det ikke er aabenbaring falder folkene fra den sande lære og begynder at omkonstruere den saaledes, at den passer med deres begreper om hvad og hvorledes tingene skal være.

Som et uomstøtelig bevis paa Mormonismens sandhet og paa det aabenbarede ord, som findes i Mormons Bok, er de nylig fundne pyramider og ruiner i Mexico og andre steder i Syd-Amerika.

Da Joseph Smith, ved Guds veiledning, oversatte Amerikas urindvaaneres historie, og da denne fortalte om et folk som kom til dette, det amerikanske fastland, fra Jerusalem 600 aar før Kristus, at dette folk bygget byer og grundlagde riker, at de forstod bruken av cement og at de stod høit i kulturel henseende, da smilte de lærde og skriftkloke og raabte: «Han er en falsk profet.» Men idag, næsten et hundrede aar efter, nu da man har foretat utgravninger i Mexico og andre steder, saa finder man alle disse ting der staar som uomstøtelige beviser og vidner for Mormons Boks sandhet og Mormonismens guddommelighet.

Folket, som Mormons Bok omtaler, var av Efraims slegt, og skriften er opfyldt igjen idet den siger i Ezekiel 37, 16—20: «Og du, menneskesøn, tag dig en stav og skriv paa den for

Juda og for Israels barns, hans medbrødre. Og tag dig en anden stav og skriv paa den for Josephs, Efraim og hele Israels huses, hans medbrødres stav, og føi dem sammen, den ene til den anden, til en stav, saa de blir til ét i din haand.»

Det gjør intet til saken om verden siger «Falske profeter», og ikke vil anerkjende os som kristne, ti sandheten er stærkere end hele verdens magt og djævles paafund og vil seire engang.

Mormonismen, eller Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, staar alene, og paaberaaber sig at ha sandheten, ren og uforfalsket, og at vi har mottat den gjennem aabenbaring fra Gud, og av den grund er det at verden hater os. Vi adskiller os fra alle de andre religiøse samfund i vor bekjendelse, i vort krav paa guddommelig aabenbaring og veiledning, i vor kirkes organisation og funktion. Vi gjør krav paa at ha alle de gaver og al den magt som var git til Guds folk i fordums dage og til apostlene, og at vi har den sande kundskap om Gud og den han utsendte Jesus Kristus.

Vort vidnesbyrd er til alle, at tiden er nær for haanden da Kristus skal komme i skyen med alle de hellige for at holde dom over dem som bor paa jorden, og vi roper til enhver at omvende sig og adlyde Guds bud og befalinger og bli meddelagtige i de velsignelser som følger dem som tror. Og vi siger, der er kun en vei og en hyrde, og kun en Gud og et evangelium, og kun gjennem dette og ved dette evangelium kan vi erholde den sande kundskap om Gud, som alene kan frelse os paa hin dag.

Høstkonferansen i Bergen.

Tirsdag 28. august kl. 5 efterm. aapnedes konferansen av konferansepræsident Oluf K. Karlsen med salmen: «Ydmyg med ærbødighet», bøn av ældste M. O. Frøisland. Fortsattes med salmen: «Messias han kommer». — Præsident Karlsen fremstod derefter og ønsket forsamlingen velkommen og redegjorde for konferansens vigtighet. Rapport over Bergens konferanse og de forskjellige organisationer blev avgit, hvorav fremgik at av 4 grener inden konferansen er kun 3 i aktiv

virksomhet og at Bergens gren i det forløbne halvaar er gaat betydelig fremad. — Derefter fremstod søster Margaret Peterson, der er præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i den norske mission, og talte om nytten og nødvendigheten av at hjælpe saavel syke som fattige inden menigheten og bar tilslut sit vidnesbyrd om evangeliets sandhet. — Præsidentinden over de kvindelige hjælpeforeninger i den europæiske mission, søster McKay, ønsket Guds velsignelse over de forskjellige hjælpeforeninger og de der hjælper til i arbeidet for at række de fattige og syke en hjælpende haand. Hun hadde besøkt næsten alle hjælpeforeninger i Europa og var glad og fornøiet i dette sit arbeide og for den gode aand der hersket overalt hvor hun kom, og likeledes for den hjertelige mottagelse hun var møtt med. — Apostel David O. McKay ønsket Guds velsignelse over søskende og fremholdt, at denne organisation av kirken var av guddommelig oprindelse. Herren har indsat alle de forskjellige mænd til at styre og fremme hans verk her paa jorden og at alle stræber mot det samme maal. Derfor maa de, der er indsat i sine stillinger, respekteres og at man ikke maa søke at ta ledelsen fra dem, da alt maa være i god orden og at medlemmene paa sin side maa opfylde de pligter der paahviler dem. — Tilslut blev salmen: «Solen fra Himlen» avsunget og taksigelse av missionspræsident R. A. Peterson.

*

Tirsdag aften kl. 7½ avholdtes igjen møte, ledet av præsident Oluf K. Karlsen. Koret sang: «Jeg vet at Gud vil høre mig», bøn av ældste Nylander. Fortsattes med salmen: «Jeg vet at Gud min Fader ser». Missionspræsident A. R. Peterson foreslog til opholdelse i tro og bøn kirkens generalautoriteter og alle som indehadde høie stillinger inden kirken. Til avveksling sang koret: «O, hvor herlig», hvorefter missionspræsident R. A. Peterson talte om evangeliets gjengivelse til jorden ved en engel. Gud gav profeten Joseph Smith myndighet til at oprette sit rike igjen i den orden som det var i fordums tid, og talte om Guds straffedomme over de ugudelige og om den herlighet de trofaste har i vente, ifølge de forjættelser der er git til menneskenes barn. Koret sang dernæst «Min Gud er mit lys», hvorefter apostel David O. McKay med ældste Nylander

som tolk talte over Jesu bøn i Getsemane have og at vi alle maa være et, likesom Kristi Kirke kun skulde være en og ikke mange. Han gav gode raad og formaninger til de forsamlede og sagde at vi skulde ha kjærlighet til hverandre og at visdomsordet maatte holdes i agt og ære. Tilslut uttalte han, at De Sidste Dages Hellige er et godt og moralsk folk. — Ældste Nylander talte dernæst om fred, ti Herren har utsendt sine tjenere paa jorden for at stifte fred. — Til avslutning sang koret: «Naar al min gjerning», taksigelse av ældste M. O. Frøisland.

Møtene var godt besøkt av et meget interessert publikum.

Ivar Fløisand, sekretær.

Høstkonferansen i Trondhjem.

Konferansen tok sin begyndelse kl. 11 form. under præsidium av missionspræsident A. Richard Peterson og ledet av konferansepræsident Karl Jensen. Søndagsskolen aapnet med sangen: «Atter vi samles». Bøn av missionspræsident A. Richard Peterson. Fortsattes med sangen: «Nærmere Gud til dig». Præsident Jensen ønsket de tilstedeværende velkommen, hvorefter nadveren blev administrert ved ældstene John Øien og Bernt Rindahl, mens forsamlingen sang: «Du dødens overvinder».

Et godt program blev utført av søndagsskolens elever. Præsident Jensen avla rapport over stillingen i søndagsskolene i Trondhjems konferanse. Søster Sigrid Holtan talte til barna og opmuntret dem til lydighet mot forældre og lærere. Præsident Peterson uttalte sin glæde over den leilighet han hadde at overvære en konferanse i Trondhjem. Sangen: «Alle vegne hvor jeg vanker» blev avsunget. Taksigelse av søndagsskolens bestyrer Paul Helberg.

Konferansen fortsattes kl. 1 med nadvermøte. Aapnedes med salmen: «Nu vi os forsamle her». Bøn av br. Bergsveind Aspen. Fortsattes med salmen: «Atter kraftig saltes jorden». Nadveren blev administrert av ældstene John Øien og Paul Helberg.

Missionspræsident Peterson fremla derefter til avstemning

kirkens generalautoriteter til opholdelse i tro og bøn: apostel David O. McKay som præsident for den europæiske mission, Emma Ray McKay som præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i Europa, A. Richard Peterson som præsident for den norske mission, Margaret Peterson som præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i Norge, Karl Jensen som præsident i Trondhjems konferanse med John Øien som 1. og Bernt Rindahl som 2. raadgiver, og Märtha Jensen som sekretær. Alle forslag blev enstemmig vedtat.

Præsident Jensen talte og takket søskende for deres bistand og trofasthet i at være behjælpelig i at fremrulle dette store sidste dages verk, og nedbad Guds fred og velsignelse over Trondhjems konferanse til et fortsat godt samarbeide. Raadgiverne John Øien og Bernt Rindahl takket ogsaa søskende for deres trofasthet og glædet sig over at de var flinke til at besøke møtene. Til avveksling blev salmen: «Kom hellige fremad og frygter ei» avsunget. Søster Margaret Peterson uttalte sin glæde over at faa overvære en konferanse blandt søskende i Trondhjem og takket for den gode mottagelse.

Missionspræsident A. Richard Peterson formante de Hellige til at holde visdomsordet, og til at holde sig rene fra verdens synder og leve et rent og helligt liv. Han omtalte de straffedomme som snart vil ramme de ugudelige for deres ulydighet mot Guds bud og befalinger. Til slutning blev salmen «Hav tak for profeten du sendte» avsunget. Taksigelse av broder Hans Lange.

Kl. 3 samledes den kvindelige hjælpeforenings bestyrelse. Møtet blev aapnet med bøn av søster Lagertha Kristiansen. Søster Margaret Peterson, præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i Norge, gav mange gode raad og instruktioner, overensstemmende med søster Emma Ray McKay's instruktioner, for at alle hjælpeforeninger skal ha samme fremgangsmaate. Taksigelse av præsident Karl Jensen.

Møtet kl. 7 aften aapnedes med salmen: «Guds aand som en ild nu begynder at lue». Bøn av br. John Øien. Fortsattes med salmen: «Morgenrødens straaler bryter». Præsident Karl Jensen ønsket de tilstedeværende velkommen. Søster Sigrid Holtan talte over evangeliets principper og nødvendig-

heten av at efterleve de samme. Søster Margaret Peterson bar sit vidnesbyrd og uttalte sin glæde over at ha anledning til at forkynde dette glade budskap. Til avveksling sang koret: «O min Fader du som troner».

Missionspræsident A. Richard Peterson omtalte medlemmenes pligter og gav dem mange nyttige lærdomme. Han omtalte de mange haarde prøvelser som denne kirkes medlemmer maa gjennemgaa paa grund av deres tro, men sa at disse som hadde store prøvelser ogsaa hadde sterke vidnesbyrd. Han bar sit vidnesbyrd om evangeliets gjengivelse og nedbad Guds fred og velsignelse over de tilstedeværende.

En meget vellykket fest blev avholdt mandag aften under ledelse av den kvindelige hjælpeforening, som avslutning paa høstkonferansen.

Märtha Jensen, sekretær.

Dødsfald.

Søster Borgne S. Ross er avgaat ved døden i Salt Lake City og blev begravet fra det 18. Wards kapel. Avdøde var et oprigtig og tro medlem av kirken og annammede evangeliet i sin fødeby Bergen, hvor hun var født i 1856 og var saaledes ved sin død 67 aar gammel. Hun utvandrede fra fødebyen til Salt Lake City i 1897 og hvor hun i disse 26 aar har levet. Fred være med hendes minde.

*

Broder Thorvald Carlson avgik ved døden paa Ullevaal sykehus lørdag 22. september av brystbetændelse.

Forstand er en ædelsten, der glimrer smukkest naar den er indfattet i ydmyghet.

*

Døm ikke din næste, før du har stillet dig selv paa hans plads.

*

De som kryper for dem, der staar over dem, tramper altid paa dem, som staar under.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

5. Joseph faar besøk av engelen Maroni.

Fra himlens høie hvælv
en hellig engel fór
med budskap fra Gud selv
til faldne slegt paa jord.
At i Kumorahs høi saa prud
optegnelser var skjult i Gud.

Moroni dem nedgrov
i gamle hedenold,
og til vor slegts behov
gav Joseph dem i vold.
Det vidner om Guds vise hu
i fordums tid saavel som nu.

Om Josephs gamle sæd
de tale klart og rent
om hvert av deres fjed
til tid dem var forment.
De kjendte Gud, forskjød hans bud
og ryddedes av verden ut.

Jeg vil fortælle dere en anden forunderlig hændelse en nat i september, tre aar efter at Joseph hadde hat synet i lunden. Joseph hadde netop gaat tilsengs. Som han laa der, gik hans tanker tilbake til den morgen, da, som svar paa hans bøn, Faderen og Sønnen hadde aabenbaret sig for ham. Han vilde gjerne vite om Faderen endnu var fornøiet med ham. Han begyndte at bede, fast overbevist om at hans bøn skulde bli besvart. Og det blev den.

Mens Joseph bad, kom et klart, himmelsk lys ind i værelset. Lyset tiltok, og inden faa minutter var det lille sovekammer fyldt derav. Da han saa op, blev han storlig forbauset.

Like ved hans seng stod et himmelsk sendebud; hans føtter var ikke nær gulvet. Dette hellige væsen var engelen Moroni. Han var nu kommet med et meget vigtig budskap fra Herren. — Engelen var klædt i hvit. Hans hode, hænder og føtter var bare. Hans ansigt straalte som solen om middagen. Han kaldte Joseph ved navn, hvorefter han begyndte at fortælle om det store arbeide Herren hadde utvalgt ham til at utføre. Joseph lyttet med den største opmerksomhet, mens engelen talte. Han fortalte ham om en forunderlig optegnelse eller historie, som hadde været skjult for verden i hundreder av aar. Den var skrevet med nogen rare tegn paa guldplater, og var nedlagt i høien Kumorah, ikke langt fra Josephs hjem. Det var en historie om et folk som levet i Amerika en tid før og efter Kristus. Den berettet ogsaa om Jesu mission til dem efter hans opstandelse, og om det herlige evangelium han lærte dem.

Engelen sa videre, at naar Herren bestemte det, skulde han tillate Joseph at ta frem platene fra deres skjulested. Herren vilde ogsaa hjælpe ham med at oversætte dem i det engelske sprog, hvorefter boken skulde komme ut i verden, og folk skulde da faa kundskap om hvad Herren hadde gjort for de tidligere beboere av Amerika.

Maroni fortalte Joseph mange andre vigtige ting, og da han var færdig med sit budskap forsvandt han.

Mens Joseph laa og tænkte paa hvad som var hændt, kom lyset atter ind i værelset. Engelen kom igjen for anden gang og gjentok alt hvad han hadde sagt og tilføiet ogsaa litt til. Han forsvandt igjen, men kort tid efter kom han tilbake og meddelte ham samme budskap. Han sa ogsaa til ham, at naar han mottok platene, maatte han ta godt vare paa dem, og betragte dem som en hellig gave fra Gud.

Synet var nu endt og engelen gik tilbake. (Forts.)

Mange mennesker elsker hos sig selv det som de hater hos andre.

Aandenes slegtskap.

I følelsens verden vi føler et baand,
en dragende strømming fra aand og til aand,
hvor aandeligt slegtskap der findes.
En lænke fra hjerte til hjerte der gaar,
hvor enhetens byggende tanke bestaar
og i trygheten sjælene bindes.

Naar aanden ombruses av lidelsers storm
og hjertet besnæres av uvishets orm
og tvilen formørker vor himmel.
Da hjælper saa ofte et blik paa vor ven
som med opløftet hoved med kraft stevner frem
ukuet av fristelsers vrimmel.

Da svulmer vort sind ved begeistringens glød
ved søskenskapstanken al kraft vi opbød,
med bønner og tro vi os væbnet.
Og følte at enheten stjerner kan naa,
mens lysenes Fader i troen vi saa,
vi ofret den skjerv som vi evnet.

Og løftet vi haver at lyse vi skal
med stjernenes glans i den himmelske hall,
ja som solen paa himmelens bue.
Da frydes vor sjæl ved at fremme hans sak
og kraften vi nyder i fuldeste drag
fra hans kjærlighets mægtige lue.

R. C. B.

INDHOLD:

En beretning fra Armenien. . 289
Hvori skiller De Sidste Dages Hellige sig fra alle de andre religiøse samfund? 292
Høstkonferansen i Bergen . . 297
Høstkonferansen i Trondhjem. 299
Dødsfald 301
Barnas avdeling 302
Aandenes slegtskap 304

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.